

- 2) Hvilken afgørelse skal den fuldbyrdende judicielle myndighed i bekræftende fald træffe vedrørende en lovovertrædelse, der angiveligt er begået i et tredjeland, men hvor lovovertrædelsens omstændigheder viser, at der er foretaget forberedende handlinger til denne i den udstedende stat, når den fuldbyrdende medlemsstat i sin nationale lovgivning har anvendt de fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, der følger af rammeafgørelsens artikel 4, stk. 1 og artikel 4, stk. 7, litra b)?

(¹) Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13.6.2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT 2002, L 190, s. 1).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Okręgowy w Poznaniu (Polen) den 26. juni 2019 –
Kancelaria Medius SA med hjemsted i Kraków mod RN**

(Sag C-495/19)

(2019/C 337/06)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Sąd Okręgowy w Poznaniu

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Kancelaria Medius SA med hjemsted i Kraków

Sagsøgt: RN

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF (¹) af 5. april 1994 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler fortolkes således, at den er til hinder for procedureregler i henhold til hvilke en domstol kan afsige en udeblivelsesdom alene på grundlag af sagsøgers anbringender anført i stævningen, og som retten skal antage for at være korrekte i den situation, hvor sagsøgte – en forbruger, der blev behørigt underrettet om datoen for retsmødet, ikke møder op og forsvarer sig selv?

(¹) EFT 1993, L 95, s. 29.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Najwyższy (Polen) den 3. juli 2019 – M.F. mod J.M.

(Sag C-508/19)

(2019/C 337/07)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Sąd Najwyższy

Parter i hovedsagen

Sagsøger: M.F.

Sagsøgt: J.M.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, artikel 2, artikel 4, stk. 3, og artikel 6, stk. 3, TEU sammenholdt med artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder samt artikel 267, stk. 3, TEUF fortolkes således, at en domstol i sidste instans i en medlemsstat i en sag vedrørende en påstand om at det fastslås, at et tjenesteforhold ikke består, kan bestemme, at en person, som er blevet meddelt en afgørelse om udnævnelse til et dommerembede, der er vedtaget på grundlag af bestemmelser, som er i strid med princippet om effektiv retsbeskyttelse, eller på en måde, som ikke er i overensstemmelse med dette princip, ikke skal anses for at være dommer, når den pågældende domstol forsætligt er blevet forhindret i at prøve dette spørgsmål forud for meddelelsen af denne afgørelse?
- 2) Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, artikel 2 og artikel 4, stk. 3, TEU samt artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder sammenholdt med artikel 267 TEUF fortolkes således, at princippet om effektiv retsbeskyttelse tilsidesættes, når en afgørelse om udnævnelse til et dommerembede meddeles, efter at en national ret har forelagt et spørgsmål til præjudiciel afgørelse vedrørende EU-rettens fortolkning, hvis besvarelse er afgørende for, om de nationale bestemmelser, som har gjort det muligt at vedtage denne afgørelse, kan anses for forenelige med EU-retten?
- 3) Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, artikel 2, artikel 4, stk. 3, og artikel 6, stk. 3, TEU samt artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at princippet om effektiv retsbeskyttelse tilsidesættes derved, at retten til domstolsprøvelse ikke er sikret, når afgørelsen om udnævnelse til et dommerembede ved en domstol i en medlemsstat er blevet meddelt på grundlag af en udnævnelsesprocedure, som er blevet gennemført under tilsidesættelse af denne medlemsstats retsforskrifter?
- 4) Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, artikel 2 og artikel 4, stk. 3, TEU samt artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder sammenholdt med artikel 267, stk. 3, TEUF fortolkes således, at princippet om effektiv retsbeskyttelse tilsidesættes derved, at den nationale lovgiver har oprettet en organisatorisk enhed inden for medlemsstatens domstol i sidste instans, som ikke er en ret i EU-rettens forstand?
- 5) Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, artikel 2 og artikel 4, stk. 3, TEU samt artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder sammenholdt med artikel 267, stk. 3, TEUF fortolkes således, at beslutningen om, hvorvidt en person, der har fået meddelt en afgørelse om udnævnelse til et dommerembede ved en medlemsstats domstol i sidste instans, står i et tjenesteforhold som dommer og har status af dommer, ikke kan træffes af en organisatorisk enhed, der er kompetent efter national ret, hvilken enhed den pågældende person er udnævnt til, og som udelukkende består af personer, hvis udnævnelsesafgørelser er behæftet med de i spørgsmål to til fire nævnte fejl, og som derfor ikke udgør en ret i EU-rettens forstand, men skal træffes af en anden organisatorisk enhed ved denne domstol, som opfylder EU-rettens krav til en ret?

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Okręgowy w Warszawie (Polen) den 9. juli 2019 –
Passenger Rights SA mod Ryanair DAC (Dublin, Irland)**

(Sag C-519/19)

(2019/C 337/08)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Sąd Okręgowy w Warszawie